

Rostul unei mângâieri

Gabriel Stănciulescu

Rostul unei mângâieri

Am vrut mereu și nu m-ai refuzat,
Deși știam că nu-i al meu, pe veci,
Mi-am luat cu pofta unui înfruptat,
Înfrigurat de teama c-ai să pleci.

Am simțit iubirea ta profundă,
N-am să uit de serile curtate,
Memorez, și pofta mă inundă
Prin ochii aprinși de voluptate.

Des mă trezeau orele nocturne,
Și tresăream la orice respirat,
Mai furam din clipele diurne
Câte-o îmbrățișare, și-un oftat.

Cât de frustrantă-i clipa ce-o trăim,
Din frici rebele un pic ne-am rătăcit,
Deși aș vrea să fie sau să fim
Răspunsul dragostei ce ne-a-mplinit.

Eu aș face iar apel la soare,
Să ne-ncălzească printre primăveri,
Chiar dacă uneori iubirea doare...
Nu uităm rostul unei mângâieri.

Autor: Gabriel Stănciulescu